

mihez kezdjek a szándékaimmal
a véletlenjeim jobban érdekelnek
bár megkülönböztetni őket
alig lehet
ha alkudozni kezdek magammal
mostanában gyakran engedek
így lesz egyre olcsóbb
lassan
mindenem egy kis műtét előtti drukk megvan még
száz peták egy mákszemnyi szerelmi kábulat megéri
ugyan a dupláját de ha valamit nem teszek meg
már nem kapok érte semmit
pedig ebből éltem eddig s az egyetlen dolog
amitől szívesen megválnék
hogymindent tudok magamról
nem találhat másik gazdát
így válok önmagam előtt
jól ismert
idegenné

FOLYOSÓNYI

Csalódottan javítanak át egy ismeretlen nevet
az enyémmre, s kérdik, hol vagyok. Pedig tudják,
hogymebbe a langyosradiátor-végtelenbe vetve, amit
egy másik helyett ki-tudja-miért
utalványoztak nekem. Mindegy.
Nem kutatom tovább szűkös határait
a folyosónyi univerzumnak. Nincs tovább,
tehát az „eddig” feltartóztathatatlan. S ablakai fényesebbek,
mint párás szándékaim, melyekkel lemondok
fagyott buckáiról a kinti útnak. Csak a veszély sodor felé.
Mintha évszakok bomlását szó szerint
értelmezve, a tócsás tetőről romlott szenvedéllyel
zuhannék. Így hajt, hajt mindig tovább, míg a
túl sokat késő óra a mozdulatlan szív friss törése partján
megáll. Tévedés persze minden, ami végzetes. Mint rejtélyes
regénykezdetekben a túl korán leölt hősszerelmes.